

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou ve věci

žalobkyně: **M. K.**
bytem
zast. advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8 – Dolní Chabry
proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 7. 2018, č. j. JMK 104817/2018, sp. zn. S-JMK 64491/2018/OD/Kš

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včas podanou žalobou žalobkyně napadala rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 7. 2018, č. j. JMK 104817/2018, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Magistrátu města Brna ze dne 28. 3. 2018, č. j. ODSČ 62217/17-30, jímž byla žalobkyně uznána vinnou z přestupku podle § 125f zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „silniční zákon“).
2. V žalobě uvedla tyto žalobní námitky.

3. Omezení na způsobu platby určené částky

4. Žalobkyně je přesvědčena, že ji správní orgán omezil na způsobu úhrady určené částky. Správní orgán totiž žalobkyni určil, že určenou částku smí uhradit toliko převodem na účet. Citovala ustanovení § 163 odst. 3 daňového řádu a dodala, že pokud by žalobkyni byly poskytnuty všechny možnosti platby, jistě by došlo k rapidnímu zvýšení šance na včasnou úhradu. Výzva k úhradě určené částky byla nezákonná, neboť správní orgán nepřipustně omezil způsoby platby určené částky, oproti právu, který má každý dle § 163 odst. 3 daňového řádu. K tomu je nutno připustit, že určená částka sice není přímo daní, ale v otázce způsobu její úhrady je nutno subsidiárně z daňového řádu vyjít; v opačném případě by totiž nastala naprostá anarchie, kdy by si správní orgány mohly samy určovat, kterak má být určená částka uhrazena, a nic by nevyklučovalo, aby správní orgán požadoval úhradu určené částky na poli za městem, v hotovosti, v neoznačených bankovkách vložených do igelitové tašky s logem supermarketu atd. Žalobkyně neuhradila určenou částku jen proto, že momentálně neměla požadované finanční prostředky na bankovním účtu. Správní orgán zkrátil žalobkyni na právu uhradit určenou částku též jiným způsobem.

5. Absence popisu protiprávního jednání – „neoprávněné stání“

6. Žalobkyně namítá, že ve výroku rozhodnutí zcela absentuje popis protiprávního jednání. Z výroku prvostupňového rozhodnutí nelze seznat, v čem má údajné protiprávní jednání spočívat. Ve výroku je toliko uvedeno, že žalobkyně neoprávněně zastavila a stála, aniž by však bylo možné zjistit, v jakém konkrétním skutku je neoprávněné zastavení či stání spatřováno. Závěr, že došlo k „neoprávněnému zastavení a stání“ je jednak neurčitým právním pojmem (právní předpis pojem „neoprávněné stání“ nedefinuje) zejména však jde o právní závěr. Nejprve je nutno zjistit, v jakém jednání skutek spočívá. Takovým jednáním může být například „stání na přechodu pro chodce“, „zastavení v křižovatce“ nebo „zastavení v blízkosti nepřehledné zatáčky“. Teprve následně je pak možno usoudit, že takové jednání je v rozporu s právem, a tedy je možné jej hodnotit jako (subsumovat pod pojem) „neoprávněné zastavení“. Ze samotného tvrzení, že se jedná o „neoprávněné zastavení“, nelze přezkoumat, zda se vskutku jedná o zastavení, které není oprávněné. Takový výrok tedy není přezkoumatelný. Přezkoumatelný výrok je takový, který umožňuje přezkoumat, zda zvolená právní kvalifikace a závěr o protizákonnosti jednání je správný. Na věci nic nemůže měnit ani odkaz na údajné porušení právní ustanovení; pro absenci popisu protiprávního jednání totiž nelze přezkoumat, zda je tato právní kvalifikace zvolena správně.
7. V tomto směru pak žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4As 165/2016-46, nebo na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2As 111/2015-42, dle něhož: „*V dané věci se jedná o správní trestání, a tudíž je třeba, aby skutek, pro který je se stěžovatelem vedeno správní řízení o správním deliktu, byl řádně označen, a to nejen časem, ale i přesným místem jeho spáchání. Důvod takového požadavku je zřejmý – z popisu skutku musí být patrné všechny skutkové okolnosti jednání potencionálního delikventa, které jsou rozhodné pro úsudek, zda byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty správního deliktu, kvůli němuž je řízení vedeno.*“
8. Těmto požadavkům nyní přezkoumávaný výrok nevyhovuje.
9. **Není odložení věci**

10. Žalobkyně zastává názor, že nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla.
11. Dle § 125f odst. 4 silničního zákona, ve znění účinném do 30. 6.2017, *Obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odst. 1 projedná, pouze pokud učinit nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a*
- a) *nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo*
 - b) *řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.*
12. Z citovaného ustanovení právního předpisu se tedy podává, že musí být alternativně splněna jedna ze dvou podmínek k tomu, aby mohlo být řízení o správním deliktu provozovatele vozidla vůbec zahájeno.
13. Podmínka b) přitom naplněna nebyla, a ani být nemohla - správní orgán totiž žádné řízení o přestupku ani nezahajoval, a tedy nemohlo být ani zastaveno.
14. Podmínka a) také nebyla splněna. Správní orgán totiž věc neodložil, ve spise není založeno žádné usnesení ani jiný záznam o odložení věci.
15. To je přitom obligatorním podkladem pro vedení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, jak dovodil Krajský soud v Ústí nad Labem v rozsudku ze dne 16. 1. 2018, č. j. 15A 129/2015-27: *„Soud tedy konstatuje, že ve správním spise není obsažen žádný podklad, z něhož by soud mohl zjistit, zda vůbec a případně podle jakého ustanovení zákona o přestupcích byla věc odložena. Soud nepřihlédl, že magistrát v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že vzhledem k úmrtí pana T. přestupek dle § 66 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích odložil. Uvedené konstatování magistrátu v odůvodnění jeho rozhodnutí však nemá oporu ve spise. Podstatný je přitom obsah spisu, jehož součástí musí být úřední záznam, z něhož plyne důvod odložení přestupku věci. V případě, že by řízení o přestupku bylo skutečně odloženo dle výše uvedeného ustanovení zákona o přestupcích, znemožňovalo by to zahájení a vedení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu. Námitka je tedy důvodná, neboť důvod odložení řízení o přestupku nemá oporu ve spise, což zakládá vadu řízení dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.“*
16. I kdyby takové usnesení existovalo, bylo by protiprávní, že žalobce nebyl vyrozuměn o tom, že by správní orgán usnesením věc přestupku odložil.
17. Dle § 66 odst. 4 (starého) zákona o přestupcích, *O odložení věci podle odst. 1 až 3 se vydá usnesení, které se pouze poznamená do spisu. O odložení věci se vyrozumí osoby dotčené jednáním osoby podezřelé ze spáchání přestupku, jsou-li správnímu orgánu známy; správní orgán tyto osoby nevyrozumí, pokud by to bylo spojeno s neúměrnými obtížemi nebo náklady.*
18. Odložil-li správní orgán věc přestupku, byl o tom povinen vyrozumět osoby dotčené jednáním osoby podezřelé.
19. Žalobce byl nepochybně dotčen jednáním osoby podezřelé (řidiče vozidla), když žalobci je dáváno za vinu, že nezajistil, aby tato podezřelá osoba dodržovala právní předpisy. Pokud by se podezřelá osoba (řidič vozidla) nedopustila svého jednání, pak by nebyl trestán ani žalobce.

20. Správní orgán tedy měl povinnost žalobce vyrozumět o tom, že věc přestupku odložil (pokud by věc vskutku odložil).
21. Dle názoru žalobce se nepochybně jedná o vadu řízení: je však nutné posoudit, zda mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí, tj. zda dosahovala intenzity předvídané ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.
22. Dle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. soud zruší rozhodnutí pro vadu řízení, pokud tato *mohla* mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Právní předpis tedy nevyžaduje, aby bylo postaveno najisto, že vytýkaná vada *měla* vliv na zákonnost rozhodnutí, postačí, že jej (potencionálně) mít *mohla*.
23. Dle názoru žalobce tato vada mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Proti odložení věci se totiž ten, kdo má na věci právní zájem, může domáhat ochrany zásahovou žalobou. Nemusí se přitom jednat ani o poškozeného.
24. Pokud by žalobce věděl, že správní orgán odložil věc přestupku, využil by v souladu s čl. 36 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod - svého práva na soudní ochranu proti usnesení o odložení věci, které ho krátilo na svých právech, neboť tím přešla odpovědnost za protiprávní jednání, na základě § 10 odst. 3 silničního zákona právě na žalobce.
25. Momentem, kdy správní orgán zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla proti žalobci, naopak tohoto práva žalobce pozbyl, neboť *Je-li zahájeno řízení o uložení pokuty za správní delikt podle § 125f, nelze již zahájit řízení o přestupku pro stejné porušení povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích (§ 125g odst. 1 silničního zákona).*
26. Jediným způsobem, kterak by mohla být zachována práva žalobce, by tedy byl případ, kdy by správní orgán vyrozuměl žalobce o odložení věci přestupku, aby žalobce mohl využít soudní ochrany a proti tomuto závěru se bránil. Proto byl žalobce krácen na svých právech, nebyl-li o odložení věci přestupku vyrozuměn.
27. Přestupek tedy nebyl odložen, a už vůbec ne v souladu s právním předpisem, a tedy nelze činit závěr, že byla splněna podmínka pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla dle § 125f odst. 4 písm. a) silničního zákona, neboť ta vyžaduje, aby věc přestupku byla odložena. Tím je ovšem nutno rozumět, aby věc přestupku byla odložena v souladu s právními předpisy.
28. **Absence formy zavinění ve výroku rozhodnutí**
29. Žalobkyně dále zastává názor, že výrok rozhodnutí je nezákonný pro absenci konstatování formy zavinění.
30. Podle § 77 „starého“ zákona o přestupcích (zákon č. 200/1990 Sb.), *Výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný o přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce, popř. rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).*

31. Dle § 93 odst. 1 písm. d) „nového“ zákona o přestupcích (zákon č. 250/2016 Sb.), *Ve výrokové části rozhodnutí o přestupku, kterým je obviněný uznán vinným, se kromě náležitostí podle správního řádu uvede forma zavinění u obviněného, který je fyzickou osobou.*
32. Z uvedeného se podává, že ve výroku rozhodnutí, ať již bylo řízení vedeno dle „starého“ či „nového“ zákona o přestupcích, musí být obsažena forma zavinění.
33. Forma zavinění však ve výroku rozhodnutí absentuje. Je tedy zjevné, že výrok rozhodnutí neodpovídá zákonným požadavkům na výrok správního rozhodnutí. Z výroku rozhodnutí vůbec nelze zjistit, zda vůbec žalobce jednal zaviněně, přičemž lze připustit, že mohl jednat i nezaviněně. Taková informace však musí být ve výroku rozhodnutí obsažena, neboť tak stanoví zákon.
34. **Neexistence „správního deliktu provozovatele vozidla (nyní přestupku)“**
35. Žalobce dále zastává názor, že rozhodnutí, kterým byl uznán vinným ze spáchání „správního deliktu (nyní přestupku)“, nemůže obstát, neboť takový typ protiprávního jednání neexistuje.
36. Přestupek a správní delikt představuje odlišné protiprávní chování, představuje dva rozdílné delikty v širším (či teoretickém) slova smyslu.
37. Je pravdou, že novelou silničního zákona ode dne 1. 7. 2017 došlo k – z pohledu textu skutkové podstaty – jen menší úpravě, nicméně tato úprava byla závažná. Podstatné totiž je, že byť skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla je formulována podobně, jako skutková podstata přestupku provozovatele vozidla, jde o dva odlišné typy deliktů, které s sebou nesou zcela odlišné doktríny, a to jak z pohledu hmotněprávního, tak z pohledu procesněprávního.
38. Zatímco správní delikt provozovatele vozidla se řídí (je definován) pouze silničním zákonem, s praktickým vyloučením aplikace zákona o přestupcích, přestupek provozovatele se naopak řídí zákonem o přestupcích. Uvedené rozdíly nemají dopady jen do procesních práv (povinnost k nařízení ústního jednání, promlčecí lhůty), ale i do práv hmotných (prekluzivní doby, mimořádné snížení sankce, upuštění od sankce, definice přestupku, zavinění).
39. Z tohoto důvodu je nutné najisto postavit, zda je subjekt trestán za „správní delikt provozovatele vozidla“, nebo za „přestupek provozovatele vozidla“. Vydané rozhodnutí, z kterého tato skutečnost není zřejmá, proto nemůže obstát. Nelze akceptovat, aby si adresát rozhodnutí sám vyhodnocoval, zda byl uznán vinným ze správního deliktu provozovatele vozidla, nebo z přestupku provozovatele vozidla, když se tato skutečnost z výroku rozhodnutí nepodává.
40. **Nedostatečná identifikace porušení právní povinnosti (pouze odkaz na § 10 bez uvedení odstavce)**
41. Další žalobní námitkou je, že správní orgán I. stupně ve výroku konstatoval toliko porušení § 10 zákona o silničním provozu, který disponuje pěti odstavci, z nichž každý stanoví zcela odlišné povinnosti a nespecifikoval, zda se jednalo o povinnost zákazu svěřit řízení osobě k tomu nezpůsobilé nebo osobě, o níž nezná údaj k určení totožnosti, či povinnost sdělit správnímu orgánu totožnost řidiče nebo povinnost zajištění poučení přepravovaných osob o nutnosti použít zádržného bezpečnostního systému.

42. Další žalobní námitka se týkala **zavinění**.

43. Žalobce odkázal na ust. § 112 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a jeho § 15 odst. 1, podle něhož se k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek vyžaduje zavinění. Žalobce z toho dovozoval, že znakem přestupku (tehdy správního deliktu) fyzické osoby nepodnikající podle § 125f silničního zákona bylo v období od 1. 7. do 13. 7. 2017 podle § 15 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky též zavinění. Teprve dne 13. 7. 2017 nabyl účinnosti zákon č. 183/2017 Sb., kterým bylo zavinění jakožto znak přestupku odstraněno. Podle žalobce je nutno tuto, pro obviněného příznivější právní úpravu omezující odpovědnost nepodnikající fyzické osoby z objektivní na subjektivní, aplikovat také na správní delikty spáchané dříve. K této retroaktivitě ve prospěch obviněného je povinen přihlídnout i soud, a to s odkazem na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5As 104/2013-46. Žalobce připustil, že v čl. CCLVII zmíněného zákona je uvedena účinnost dnem 1. 7. 2017, takové určení účinnosti je v rozporu s § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a Sbírce mezinárodních smluv (dále též „zákona o Sbírce zákonů“). Podle žalobce nabyl zákon účinnosti podle obecné úpravy, tedy 15. dnem od jeho vyhlášení, tj. 13. 7. 2017, protože nebyly naplněny podmínky pro výjimku, neboť nebyl splněn naléhavý obecný zájem. Žalobce současně odmítl, že by údajný správní delikt zavinil, protože učinil fakticky vše potřebné k tomu, aby porušení silničního zákona svým vozidlem předešel, neboť osobu, které vozidlo přenechával, poučil o nutnosti dodržovat pravidla silničního provozu a vyžádal si od ní slib, že toto bude respektovat, nicméně bezvýjimečné plnění povinnosti dle § 10 odst. 3 silničního zákona je fakticky nemožné, a žalobce údajnému porušení zákona nijak zabránit nemohl, a nejednal tedy ani v nedbalosti nevědomé, neboť porušení pravidel provozu nemohl nijak rozumně zabránit, a přitom mohl legitimně očekávat, že osoba, které vozidlo přenechal, svůj slib dodrží.

44. **Sankce – neuvedení ustanovení, dle kterého bylo rozhodováno**

45. Správní orgán při rozhodování o sankci zohlednil pouze ust. § 125f odst. 3 a § 125c odst. 4 písm. f) silničního zákona (plus příslušnou vyhlášku v případě výroku o nákladech řízení). Dle názoru žalobce tak výrok rozhodnutí neobsahoval přesné ustanovení, dle kterého bylo rozhodováno.

46. Dle § 125f odst. 3 silničního zákona, *K odpovědnosti fyzické osoby za přestupek podle odst. 1 se nevyžaduje zavinění. Takový odkaz je zcela irrelevantní. Je pravdou, že v mezidobí došlo k úpravě silničního zákona, avšak za této okolnosti měl žalovaný výrok rozhodnutí změnit, neboť rozhodnutí nabývá právní moci ke dni rozhodování žalovaného. Ve věci bylo pravomocně rozhodnuto dne 19. 7. 2018. Dne 1. 7. 2017, tedy dříve, však nabyl účinnosti zákon č. 250/2016 Sb., o přestupcích, dle jehož § 2 odst. 6 Pachatelé lze uložit vždy jen takový druh správního trestu, který dovoluje uložit zákon účinný v době, kdy se o přestupku rozhoduje.*

47. Dnem, kdy bylo o přestupku rozhodnuto, je den, ke kterému rozhodnutí nabyl právní moci (opačný výklad by znamenal, že správní orgán smí ukládat i takové druhy trestu, které není možné uložit ke dni právní moci rozhodnutí, bylo-li možné je uložit dříve v průběhu řízení; takový výklad by byl zjevně absurdní, v přímém v rozporu s koncepcí trestního práva i správního trestání.

48. Žalobce tak není schopen přezkoumávat, zda dle ke dni právní moci účinného právního předpisu vůbec bylo možné uložit příslušný druh trestu. Ve výroku rozhodnutí absentuje řádný odkaz na ustanovení právního předpisu, dle kterého bylo rozhodováno, resp. dle kterého byla uložena pokuta. Takové rozhodnutí postrádá elementární prvky přezkoumatelnosti.

49. Správní orgán tedy ve výroku rozhodnutí neuvedl, dle kterého konkrétního ustanovení právního předpisu o výši sankce rozhodoval. Z rozhodnutí nelze vůbec seznat, zda uložená sankce ve výši 1.500 Kč je sankcí na samé spodní, či horní hranici zákonného rozmezí, nebo je v jeho středu, a zda vůbec bylo možné uložit sankci v takové výši. Nelze ani přezkoumat, zda bylo možné uložit

druh trestu pokutu. Není totiž rozhodné, zda bylo možné takový druh trestu uložit ke dni spáchání přestupku, rozhodné je, zda bylo možné takový druh trestu uložit ke dni právní moci rozhodnutí. Z rozhodnutí však nelze seznat, zda bylo možné sankci v uložené výši a uložený druh trestu uložit též ke dni právní moci rozhodnutí.

50. I pokud by správní orgán vycházel z právního předpisu účinného ke dni jeho rozhodování (což tak ovšem nebylo, z výroku rozhodnutí se tak ani nepodává, neboť v něm není tak uvedeno), nebyl by takový odkaz dostatečný. Dle § 125f odst. 3 silničního zákona, účinného ke dni rozhodování prvostupňového správního orgánu, *Za správní delikt podle odst. 1 se uloží pokuta. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10.000 Kč.*
51. Dispozice právní normy, stanovující výši sankce, je v tomto případě blanketová. Dává totiž do dispozice zákonodárce, aby upravil výši pokuty za správní delikt provozovatele vozidla úpravou či stanovením pokuty za obdobné porušení právního předpisu řidičem vozidla (tj. za přestupek).
52. V případě normy s blanketní či odkazující dispozicí však musí být ve výroku rozhodnutí konkrétně specifikována též právní norma, na kterou tato blanketní právní norma odkazuje. Odkaz na § 125c odst. 4 písm. f) silničního zákona je přitom irrelevantní, neboť ten žádnou výši pokuty nestanoví, a nestanovil ani ke dni rozhodování správního orgánu.
53. Žalobce nedokáže dle výroku rozhodnutí přezkoumat, zda je uložená sankce zákonná. Ustanovení zákona, na které správní orgán odkázal, totiž stanoví dvě omezení. Prvým z omezení je, že pokuta nepřesáhne 10.000 Kč. Druhým omezením pak je, že nesmí být vyšší, než pokuta, kterou by dostal za obdobné porušení právní povinnosti řidič v přestupkovém řízení. Z výroku však nelze přezkoumat, dle jakého ustanovení byla pokuta ukládána, a nelze tedy přezkoumat, zda byla uložena v zákonném rozmezí.
54. Správní orgán však ve výroku rozhodnutí neuvedl právní ustanovení, dle kterých rozhodoval. Rozhodnutí je proto dle názoru žalobce nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, když nelze přezkoumat, zda uložená sankce byla uložena v zákonné intenci.
55. **Sankce – nepřihlídnutí k možnosti mimořádného snížení**
56. Žalovaným dle žalobce nebyl zohledněn § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky, kterým byl nově zaveden institut mimořádného snížení výměry pokuty. Žalovaný měl možnost mimořádného snížení výměry pokuty alespoň zvážit a odůvodnit, proč neshledal důvod k aplikaci předmětného ustanovení. K tomu žalobce odkázal na § 112 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky, kdy zákonodárce explicitně vyjádřil, že na určení druhu a výměry sankce za dosavadní přestupky a jiné správní delikty se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona použijí ustanovení o určení druhu a výměry správního trestu, je-li to pro pachatele výhodnější.
57. **Nestanovení místa přestupku**
58. Dále žalobce namítal, že správní orgán I. stupně ve výroku nevymezil místo údajného protiprávního jednání s takovou přesností, aby bylo možno přezkoumat jeho protiprávnost. Dle zvolené právní kvalifikace se měl žalobce provinít tím, že dopustil, aby řidič jím provozovaného vozidla zastavil a stál v křižovatce, či ve vzdálenosti 5m od křižovatky. V takovém případě musí nutně místem protiprávního jednání být křižovatka. Křižovatka je vždy vymezena

dvěma silnicemi. Z místa protiprávního jednání, jak bylo uvedeno ve výroku, nevyplývá, že by se jednalo o křižovatku. Proto s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, kdy daného přestupku se lze dopustit pouze v křižovatce, bylo vymezení místa pouze jako jedna ulice nedostatečná.

59. Prekluze

60. Žalobce dále namítal, že vydané rozhodnutí je nezákonné, neboť odpovědnost za spáchaný správní delikt zanikla. Dle § 112 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, *Na přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona hledí jako na přestupky podle tohoto zákona.*

61. Z toho důvodu bylo nutné subsidiárně vycházet z nového zákona o přestupcích a užít na projednávanou věc jeho ustanovení. Dle § 29 písm. a) zákona o přestupcích, *Odpovědnost za přestupek zaniká uplynutím promlčecí doby. Dle § 30 písm. a) nového zákona o přestupcích, Promlčecí doby činí jeden rok.*

62. Přestupek byl spáchán dne 5. 8. 2015. Tím počala plynout nová jednoletá promlčecí doba, jejím posledním dnem bylo 5. 8. 2016. Dne 6. 8. 2016 došlo k zániku odpovědnosti za přestupek. Řízení do této doby nebylo zahájeno. Pokud by správní orgán věc posuzoval jako skutkovou podstatu přestupku provozovatele vozidla, pak by tento byl promlčen; proto bylo pro žalobce výhodnější, aby správní orgán věc posuzoval jako přestupek provozovatele vozidla.

63. Dne 1. 7. 2017 nabyla účinnosti novela zákona o silničním provozu č. 183/2017 Sb., kterou byl zrušen § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu, který upravoval zánik odpovědnosti právnické osoby za správní delikt provozovatele vozidla. Žalovaný proto měl aplikovat § 29 a násl. zákona o odpovědnosti za přestupky, dle kterých odpovědnost za přestupek zaniká uplynutím promlčecí doby, která činí jeden rok. K zániku odpovědnosti došlo dříve, než bylo řízení zahájeno.

64. Absence zjištění formy zavinění řidiče

65. Žalobce zastává názor, že rozhodnutí je nezákonné, neboť správní orgány nepostavily najisto, neprokázaly, ba ani netvrdily, že by protiprávní jednání řidiče bylo zaviněné.

66. Podle § 125f odst. 2 písm. b) silničního zákona, *Provozovatel vozidla za přestupek podle odst. 1 odpovídá, pokud porušení povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona.*

67. Znakem přestupku je pak i jeho zavinění (§ 13 odst. 1 zákona o přestupcích).

68. Zavinění není zkoumáno v případě provozovatele vozidla (§ 125f odst. 3 silničního zákona). Nicméně, provozovatel je odpovědný jen za takové jednání řidiče, které vykazuje znaky přestupku, přičemž přestupek je ze své povahy zaviněné protiprávní jednání.

69. Z toho důvodu je možné žalobce trestat pouze tehdy, bylo-li jednání (nezjištěného) řidiče zaviněné; ať již v nedbalosti nebo v úmyslu. Nicméně, pokud jednání řidiče zaviněné nebylo, pak ani provozovatele není možno trestat, neboť takové jednání nevykazuje znaky přestupku.

70. Správní orgány však netvrdily, neodůvodnily a neprokázaly, že by jednání řidiče bylo zaviněné, ať už ve formě úmyslné, či alespoň nedbalostní. Z toho důvodu nelze činit jednoznačný závěr, že jednání řidiče bylo zaviněné, a tedy že vykazuje znaky přestupku.
71. Není-li však odůvodněno a postaveno najisto zavinění, jde o nezákonné rozhodnutí, neboť nelze činit jednoznačný závěr, že jde o jednání, vykazující znaky přestupku.
72. Poslední žalobní námitka byla ta, že **žalobce a jeho právní zástupce nesouhlasí se zveřejňováním osobních údajů žalobce a právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a návrh na naprostou anonymizaci rozhodování ve věci.**
73. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že s žalobou nesouhlasí, napadené rozhodnutí považuje za správné a odůvodněné. Je toho názoru, že on, jakož i správní orgán I. stupně při svém rozhodování postupovali v souladu s platnou právní úpravou.
74. Žalovaný uvedl, že žalobce podal blanketní odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně a všechny námitky, které nyní uvádí v žalobě, mohl uplatnit již v rámci odvolání. Pokud tuto skutečnost nenamítal v průběhu řízení, správní orgán vycházel pouze ze spisového materiálu. V rozsudku ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2As 215/2014-43, Nejvyšší správní soud uvedl, že jakkoliv je správní soudnictví podrobeno principu plné jurisdikce, není jeho cílem nahrazovat řízení před správním orgánem, neboť soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako odvolací řízení v plné apelaci. Jinak řečeno, účastník správního řízení nemůže svoji liknavost zhojit až v řízení soudním. V takovém případě by byla totiž popřena samotná koncepce správního soudnictví založena na následném přezkumu zákonnosti pravomocných správních rozhodnutí. Tyto závěry jsou podle názoru žalovaného plně aplikovatelné i na nyní projednávanou věc. Žalobce prostřednictvím svého zmocněnce sice podal odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ale v tomto odvolání nebyla tato námitka uvedena. Žalobce mohl tuto námitku, kterou nyní předkládá v žalobě, uplatnit již v řízení o odvolání, což však neučinil. Je to odvolatel, který má vymezit, s jakým okruhem otázek se má odvolací orgán vypořádat v souladu s příslušnou právní úpravou; nikdo jiný proto jeho úlohu a pozici nemůže nahradit. Pro odvolání ve správním řízení platí, pokud jde o rozsah přezkumu, tzv. omezený revizní princip. Při uplatnění tohoto principu přezkoumává odvolací správní orgán soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy v plném rozsahu. Správnost rozhodnutí však přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání nebo tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. Řada skutkových otázek a v návaznosti i právních otázek, které je třeba řešit, totiž může být známá po přečtení odůvodnění prvostupňového rozhodnutí pouze odvolateli. S ohledem na shora uvedený právní názor, že úkolem správního soudnictví není suplovat řízení před správním orgánem, rovněž s ohledem na omezený revizní přezkum v odvolacím řízení nelze v řízení před správními soudy posoudit důvodnost námitek zpochybňujících zjištěný skutkový stav, které byly účelově uplatněny až v řízení před soudem. Pokud se žalobce domníval, že správní orgány v tomto ohledu jakkoliv pochybily, nic mu nebránilo skutková zjištění rozporovat nejpozději v odvolacím řízení. Právě z důvodu účelového uplatnění námitek zpochybňujících zjištěný skutkový stav a v řízení před soudem již Krajský soud v Brně v obdobných řízeních (sp. zn. 22A 42/2014 a 22A 49/2014) žalobu zamítl. Žalovaný na tomto místě na rozsudky v uvedených věcech pro stručnost odkazuje. K jednotlivým žalobním námitkám zaujal žalovaný následující stanovisko:
75. a) Údaje o platbě na účet správního orgánu nikterak žalobci nebránily v úhradě pokuty osobně na pokladně.
- b) Ve výroku napadeného prvoinstančního rozhodnutí je přesně uvedeno místo, datum, čas i druh spáchání (neoprávněné zastavení nebo stání v rozpor s § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním

provozu, mající znaky přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu). Pak je tedy (zprostředkovaně) dostatečně určité popsán i správní delikt provozovatele vozidla spočívající v nezajištění dodržování uvedených povinností (srov. rozsudek NSS č. j. 6As 128/2015-35 ze dne 23. 6. 2016). V případě porušení povinnosti dle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu není nutné zkoumat, zda se jednalo o stání nebo zastavení, protože v obou případech dochází k porušení zákonné povinnosti. Výrok napadeného rozhodnutí je dostatečně srozumitelný a určitý.

- c) Žalovaný má za to, že byly splněny podmínky pro zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla podle ust. § 125f odst. 5 silničního zákona, když správní orgán I. stupně učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, když sdělená osoba řidiče nebyla kontaktní a je sdělována také v dalších řízeních. Vzhledem k tomu, že sdělenou osobu řidiče nešlo kontaktovat, tak správní orgán I. stupně věc odložil podle ust. § 76 odst. 1 písm. k) zákona č. 250/2016 Sb. o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Podle ust. § 76 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, se usnesení o odložení věci podle odst. 1 pouze poznamená do spisu. Správní orgán o odložení věci vyrozumí osobu přímo postiženou spácháním přestupku, je-li mu známa. Žalovaný nepovažuje žalobce za přímo postiženou osobu spácháním přestupku a přestupek byl odložen v souladu s právními předpisy.
- d) Odpovědnost za přestupek provozovatele je odpovědnost objektivní, tudíž se forma zavinění nezkoumá.
- e) Žalovaný považuje výrok napadeného rozhodnutí za zcela konkrétní a není pochyb, z jakého jednání je žalobce uznán vinným. Žalobce hned v úvodu rozhodnutí vysvětlil, proč používá označení „správní delikt (nyní přestupek)“, a to s ohledem na ust. § 112 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb. o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, kdy se na přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, ode dne účinnosti tohoto zákona, tedy ode dne 1. 7. 2017, hledí jako na přestupky podle tohoto zákona.
- f) Odkaz na § 10 silničního zákona bez uvedení konkrétního odstavce je s ohledem na ostatní skutečnosti, ale také dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu dostačující (např. rozsudek NSS ze dne 15. 12. 2016, sp. zn. 6As 208/2016).
- g) Tuto námitku považuje žalovaný za zcela nedůvodnou a účelovou. I v případě, že by byla zpochybněna účinnost zákona č. 183/2017 Sb., k čemuž žalovaný nevidí žádný důvod, tak by se stále jednalo o správní delikt, ke kterému je vázána objektivní odpovědnost provozovatele vozidla. V odůvodnění napadeného rozhodnutí je zcela konkrétně odůvodněno, jaká právní úprava byla aplikována a proč.
- h) Sankce byla uložena dle právní úpravy v době spáchání správního deliktu, kdy se § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu týkal určení výše pokuty. Výrok napadeného rozhodnutí obsahuje všechna relevantní zákonná ustanovení, dle kterých bylo rozhodováno. Žalobce nemůže mít pochyby o zákonnosti uložené sankce.
- i) Správní orgán nemá povinnost v rámci odůvodnění sdělovat, že důvody pro mimořádné snížení výše sankce neshledal ani sám žalobce žádné konkrétní důvody v odvolání či žalobě nepodal (viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 28. 2. 2018, sp. zn. 73A 54/2017).
- j) Ze spisové dokumentace je zcela zřejmé, že se automobil nachází na křižovatce a vzdálenost od hranice křižovatky dodržena nebyla. Vymezení místa spáchání přestupku na ulici Merhautova 90 v Brně je dle žalovaného zcela dostatečné a má oporu ve spisovém materiálu.

- k) Žalovaný trvá na svém posouzení běhu promlčecí lhůt. Žalovaný plně respektuje čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, který stanoví, že pozdější zákon se použije vždy, pokud to bude pro pachatele příznivější, což také dostatečně odůvodnil na str. 3 svého rozhodnutí. Novou právní úpravu týkající se zániku odpovědnosti obsaženou v zákoně o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich lze rozdělit do dvou skupin:

1) § 112 odst. 2 tohoto zákona, který se vztahuje na přestupky/správní delikty spáchané do účinnosti tohoto zákona, tj. do 30. 6. 2017: „... *Odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud v jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona*“.

2) Podle § 30 písm. a) tohoto zákona, který se vztahuje na přestupky spáchané od účinnosti tohoto zákona, tj. od 1. 7. 2017: „*Promlčecí doba činí jeden rok*“.

76. Vzhledem k tomu, že správní delikt (přestupek) provozovatele byl spáchán před účinností zákona č. 250/2016 Sb., spadá do první skupiny, a nová právní úprava nebude pro pachatele příznivější, protože odkazuje na lhůty podle dosavadních právních předpisů. K přijetí nové právní úpravy se také vyjádřil Nejvyšší správní soud, když uvedl, že vzhledem k přechodnému ust. § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, není v případě spáchání přestupku provozovatele před účinností tohoto zákona nová právní úprava příznivější (rozsudek NSS ze dne 2. 10. 2017, sp. zn. 3As 266/2016). Krajský soud v Brně k tomu uvedl, že nový přestupkový zákon na posouzení zániku odpovědnosti v nyní posuzované věci nic nemění (rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 6. 12. 2017, sp. zn. 62A 104/2016).

- l) Pro vedení řízení o přestupku je rozhodné, zda posuzované jednání naplňuje znaky přestupku řidiče, ne však všechny znaky skutkové podstaty přestupku. V takovém případě by byla potřeba i zavinění, což by odporovalo smyslu právní úpravy odpovědnosti provozovatele vozidla podle § 10 zákona o silničním provozu. Přitom otázka zavinění je hlavním odlišením přestupku provozovatele vozidla (objektivní odpovědnost – zavinění se nevyžaduje). Protože se však sdělenému řidiči nepodařilo spáchání přestupku prokázat a posuzované jednání naplňovalo znaky přestupku podle § 125f odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, odpovídá účastník řízení jako provozovatel vozidla podle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2017, č. j.: 10As 250/2016). Správní orgán I. stupně v rozhodnutí uvedl, k jakému porušení došlo, tedy uvedl znaky přestupku. Formální stránka deliktu byla tedy naplněna. „*Pro založení odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt je sice podle § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu nutné, aby porušení povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazovalo znaky přestupku podle zákona o silničním provozu, toto ustanovení však nelze vykládat tak, že jsou správní orgány v řízení o správním deliktu povinny zjišťovat, zda byly naplněny všechny předpoklady přestupkové odpovědnosti řidiče vozidla. Pro splnění podmínky podle § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu proto postačí, že jednání řidiče vykazuje znaky přestupku*“ (rozsudek NSS ze dne 28. 11. 2016, č. j. 8As 156/2016-35).

- m) Posouzení požadavku souvisejícího s publikací rozhodnutí žalovaný ponechává na krajském soudu.

77. Závěrem žalovaný uvedl, že podaná žaloba není důvodná. Napadené rozhodnutí vychází ze zcela spolehlivě a přesně zjištěného stavu věci, k jeho vydání byly shromážděny naprosto dostatečné podklady, zjištěný skutkový stav byl správně právně posouzen, v řízení před správním orgánem nedošlo k porušení práv žalobce. Žalobce nebyl rozhodnutím žalovaného zkrácen na svých právech, a proto navrhoval, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Posouzení věci krajským soudem.**Žaloba není důvodná.**

78. Soud konstatuje, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
79. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
80. V dané věci se žalobce podanou žalobou domáhá přezkoumání napadeného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
81. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, přičemž se řídil následujícími úvahami. Pokud jde o zaplacení uložené pokuty správním orgánem I. stupně a částky 1.000 Kč jako úhrady nákladů řízení, pokud by tyto částky byly zaplacený na pokladně Magistrátu města Brna, nikoliv prostřednictvím uvedeného účtu, je zřejmé, že žalobkyně by si splnila jí uloženou povinnost k zaplacení určených částek a vše by bylo v pořádku. Tato námitka důvodná není.
82. Ani další námitka – absence popisu protiprávního jednání – neoprávněné stání důvodná není.
83. Pokud jde o výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ve výroku rozhodnutí je uvedeno, že *při užití vozidla na pozemní komunikaci nebyly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu; porušení pravidel silničního provozu výše uvedeným vozidlem spočívající v neoprávněném zastavení a stání, tedy porušení povinnosti dle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu mající znaky přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu bylo zjištěno Městskou policií Brno na pozemní komunikaci Merhautova 90 v Brně dne 5. 8. 2015 v 21:25 hod.*
84. Podle § 27 odst. 1 písm. d) silničního zákona *řidič nesmí zastavit a stát na křižovatce a ve vzdálenosti kratší než 5m před hranicí křižovatky a 5m za ní.* Soud se proto nemůže ztotožnit s žalobní námitkou žalobce, že protiprávní jednání neustanoveného řidiče nebylo ve výroku rozhodnutí řádně popsáno.
85. Naopak, protiprávní jednání neustanoveného řidiče bylo ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně popsáno řádně, když bylo uvedeno, že došlo k porušení povinnosti stanovené v § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, bylo uvedeno, znaky jakého přestupku porušení těchto právních povinností mělo a bylo uvedeno, na kterém místě, tedy na pozemní komunikaci Merhautova 90 v Brně toto porušení povinností, tedy porušení ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu nastalo.
86. Tato žalobní námitka tedy důvodná není.
87. Další žalobní námitka označená jako není odložení věci, důvodná rovněž není.

88. Žalobce namítal nesplnění podmínek pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, neboť přestupek nebyl odložen v souladu se zákonem. Podle § 125f odst. 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích platí, že obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt provozovatele vozidla projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.
89. Správní orgán I. stupně zaslal dne 3. 12. 2015 žalobci výzvu k uhrazení částky 700 Kč proto, že s jeho vozidlem nebyla dodržena povinnost stanovená v ust. § 27 odst. 1 písm. d) silničního zákona tím, že neoprávněně došlo k zastavení vozidla a stání na křižovatce nebo v kratší vzdálenosti než 5m před a za křižovatkou. Žalobce v reakci na tuto výzvu sdělil prostřednictvím zmocněnce Odvoz vozu s. r. o., že provozované vozidlo řídil v předmětný čas uvedený ve výzvě D. P., nar., bytem
90. Ve správním spise se pak nachází výzva k podání vysvětlení z 21. 1. 2016, doručovaná D. P. na adresu, která se vrátila se sdělením pošty, že jmenovaný je na uvedené adrese neznámý, v domě není jeho jménem označena žádná schránka.
91. Podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1999 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do dne 30. 9. 2015 (dále jen „zákon o přestupcích“) správní orgán věc odloží, pokud nezjistí do 60 dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.
92. Podle § 66 odst. 4 zákona o přestupcích ve znění účinném do 30. 9. 2015 se rozhodnutí o odložení věci nevydává. O odložení věci se vyrozumí pouze poškozený. Žalobce nesplňuje kategorii poškozeného, neboť podle § 70 odst. 1 zákona o přestupcích se poškozeným rozumí ten, komu byla přestupkem způsobena majetková škoda a kdo uplatnil nárok na její náhradu v řízení o přestupku, nebo u orgánu policie v trestním řízení, pokud věc byla postoupena správnímu orgánu k projednání a nejde o přestupek, který se projednává jen na návrh. Žalobci nebyla způsobena majetková škoda a ani neuplatnil nárok na její náhradu.
93. Citace § 66 odst. 4 zákona o přestupcích ve znění účinném od 1. 10. 2016, již žalobce použil v žalobě, byla zcela nepřipadná, neboť v době odložení řízení o přestupku takové znění neexistovalo a správní orgán I. stupně nebyl povinen o odložení věci vyrozumívat osoby dotčené jednáním osoby podezřelé ze spáchání přestupku.
94. V předmětném řízení tedy byly naplněny podmínky k projednání správního deliktu provozovatele vozidla podle § 125f odst. 4 písm. a) o provozu na pozemních komunikacích, neboť správní orgán nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, neboť nebyly zjištěny skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Z uvedených důvodů je námitka žalobce o neodložení věci zcela zjevně nedůvodná.
95. K tvrzení žalobce v žalobě ohledně možnosti domáhat se ochrany zásahovou žalobou proti odložení věci se výstižně vyjádřil Krajský soud v Praze v rozsudku ze dne 28. 2. 2019, č. j. 44A 21/2018-60: „V závěru pak soud uvádí, že není správná žalobcová úvaha, že by byl oprávněn podat zásahovou žalobu proti odložení věci, neboť na tom má právní zájem. Opět je třeba odlišovat práva poškozených z přestupkového jednání, případně práva osob, které podaly návrh podle ust. § 68 odst. 1 zákona o přestupcích či práva osob, o jejichž žádosti (srov. § 44 správního řádu) nebylo řízení zahájeno (srov. § 43 správního řádu). Komplexně se k tomu vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 6. 2018, č. j. 10Af 210/2016-66 takto: „Nejvyšší správní soud se povahou odložení věci v přestupkovém řízení s možností obrany proti vyrozumění v tomto

postupu zabýval podrobně v rozsudku ze dne 13. 8. 2009, č. j. 9As 57/2008-35 (z něhož vycházel v projednávání věci i městský soud). NSS zde odlišil při hodnocení důsledků odložení věci postavení navrhovatele ve smyslu § 68 odst. 1 zákona o přestupcích od ostatních účastníků řízení, včetně poškozených osob. U taxativně stanovených návrhových přestupků ustupuje veřejný zájem na projednání přestupkového jednání individuálnímu zájmu poškozené osoby. Osoba, která podává návrh dle § 68 odst. 1 zákona o přestupcích, disponuje řízením, na rozdíl od poškozeného u přestupku projednávaného ex offio, z čehož je nutné dovodit odlišné postavení při prověření postupu správního orgánu při odložení věci: „Pokud tedy zákon svěřuje určitým osobám v případě zákonem stanovených jednání výhradní právo vyvolat svým návrhem řízení o přestupku a tyto osoby tohoto práva využijí, pak je dle názoru Nejvyššího správního soudu toto právo spojeno s možností nechat prověřit úkony správního orgánu, které v řízení následně učinil. Rozhodnutí, zda správní orgán po podání návrhu podle § 68 odst. 1 zákona o přestupcích věc odloží či zahájí řízení, je dle Nejvyššího správního soudu významným zásahem do právní sféry navrhovatele. Pokud zákonodárce svěřil možnost zahájit přestupkové řízení svým návrhem pouze určité skupině osob, pak tím vyjádřil, že projednání přestupku v určitých věcech se na rozdíl od ostatních týká výhradně jejich zájmů. „NSS zdůraznil, že ust. § 66 odst. 4 zákona o přestupcích není přijatými závěry nijak dotčeno ve vztahu k řízení o přestupcích projednávaných z úřední povinnosti“. Citované úvahy tak jednoznačně obsahují závěr, že v případě odložení věci podle § 66 odst. 4 zákona o přestupcích týkající se řízení o přestupcích projednávaných z úřední povinnosti není možné podat opravné prostředky anebo se domáhat ochrany u soudu. V případě žalobce došlo k odložení přestupku, u něhož mohlo být zahájeno řízení pouze z moci úřední. Žalobce nebyl poškozeným ani osobou, která by byla oprávněna podat ve smyslu § 68 odst. 1 zákona o přestupcích návrh na zahájení řízení, z toho důvodu by nebyl oprávněn se úspěšně bránit proti odložení věci ve smyslu § 44 odst. 4 zákona o přestupcích, a to ani ve znění účinném do 30. 9. 2015 ani ve znění citovaným žalobcem od 1. 10. 2016“.

96. Další žalobní námitka se týkala absence formy zavinění ve výroku rozhodnutí, avšak ani ta nebyla soudem shledána jako důvodná. Žalobce sice namítá, že povinnost uvést ve výroku rozhodnutí o přestupku formu zavinění ukládá nejen § 77 zákona o přestupcích, ale i § 93 odst. 1 písm. d) zákona o odpovědnosti za přestupky, nicméně v předmětné věci probíhá řízení o správním deliktu provozovatele vozidla a nikoliv o přestupku. Správní orgány aplikovaly jako procesní předpis správní řád nikoliv zákon o přestupcích, tudíž náležitosti výroku rozhodnutí upravoval § 68 odst. 2 správního řádu tak, že se ve výrokové části uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno a označení účastníků podle § 27 odst. 1 správního řádu, ve výrokové části se dále uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popř. též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání. Z uvedeného je zřejmé, že ve výroku o správním deliktu nemusí být uvedena forma zavinění. Ke stejnému závěru dospěl také Krajský soud v Praze v rozsudku ze dne 28. 2. 2019, č. j. 44A 14/2018-36.
97. Krajský soud podotýká, že ani aplikace § 93 odst. 1 písm. d) zákona o odpovědnosti za přestupky by nebyla správná. Podle § 112 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky již zahájená řízení o přestupku a dosavadním jiném správním deliktu s výjimkou řízení o disciplinárním deliktu, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle dosavadních zákonů. Námitka žalobce na aplikaci § 77 zákona o přestupcích nebo § 93 odst. 1 písm. d) zákona o odpovědnosti za přestupky tak není případná.
98. Dále žalobce brojil proti nedostatečné identifikaci porušení právní povinnosti, neboť správní rozhodnutí mělo obsahovat pouze odkaz na ust. § 10 silničního zákona bez uvedení příslušného odstavce.
99. K tomu soud v obecné rovině uvádí, že dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 8Afs 17/2012-375, popis skutku ve výroku rozhodnutí musí obsahovat „*skutkové okolnosti, které jsou právně významné z hlediska naplnění jednotlivých znaků skutkové podstaty správního deliktu, který je předmětem řízení. Jinými slovy musí se jednat alespoň o natolik podrobný popis, aby byly naplněny požadavky jednoznačné identifikace skutku a srozumitelnosti*

tak, aby v popisu skutku byly uvedeny veškeré jeho zákonné znaky příslušné skutkové podstaty, a aby již z výroku napadeného rozhodnutí vyplývalo, jakým jednáním byl předmětný delikt spáchán“. Tyto závěry bezpochyby platí i ve vztahu k popisu skutku, v němž je spatřován přestupek. Smyslem přesného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí, kterým je obviněný uznán vinným ze spáchání přestupku, je přitom to, aby jeho jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním a aby byly řádně vymezeny rozhodné okolnosti z hlediska posouzení překážky litispendence, dodržení zásady ne bis in idem, překážky věci rozhodnuté, z hlediska vymezení okruhu dokazování a pro zajištění práva na obhajobu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2015, č. j. 9As 214/2014-48, či ze dne 25. 6. 2015, č. j. 9As 290/2014-53).

100. Citované ustanovení je ve výroku prvostupňového rozhodnutí citováno takto: „[...] jako provozovatel vozidla tovární značky Fiat, registrační značky v rozporu s § 10 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, ve znění pozdějších předpisů, nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu [...]“.
101. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu doslovně stanovuje, že „Provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem“.
102. Žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 15. 9. 2015, č. j. 41A 58/2014-31. Skutečnost, že výrok rozhodnutí takto rozčleněn nebyl, by sama o osobě nemusela být takovou vadou způsobující nesrozumitelnost rozhodnutí, pokud by jednotlivé části popisu skutku bylo možno přiřadit ke konkrétním ustanovením, která byla tím kterým jednáním porušena, a ke konkrétním skutkovým podstatám jednotlivých přestupků. V daném případě však popis skutku s výčtem porušených zákonných povinností a s výčtem skutkových podstat přestupků nekoresponduje“.
103. S tímto závěrem se krajský soud plně ztotožňuje, ale je také třeba tyto závěry hodnotit ve světle konkrétního případu. Je pravdou, že v ust. § 10 zákona o silničním provozu je stanovena řada povinností, avšak nelze přisvědčit žalobci, že by odkaz na dotčené ustanovení, na které je navázáno přesné slovní vyjádření určitého odstavce, mělo být zhodnoceno jako nedostatečné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2016, č. j. 6As 208/2016-37).
104. Zdejší soud má za to, že výrok rozhodnutí naplnil veškeré požadované znaky. Výrok prvostupňového rozhodnutí sice neobsahuje přímý odkaz na přesný odstavec, ale tento odkaz je vyjádřen doslovným zněním, které nelze zaměnit s textací jiného odstavce téhož ustanovení. Žalobce tak nemůže mít žádných pochyb o právní kvalifikaci skutku, který je mu kladen za vinu.
105. Nejvyšší správní soud se ust. § 10 odst. 3 silničního zákona ve vazbě na formulaci výroku rozhodnutí o správním deliktu provozovatele motorového vozidla detailně zabýval v usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4As 165/2016-46, přičemž konstatoval:
- I. *Správní orgán rozhodující o správním deliktu musí ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád) uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu.*
- II. *Pokud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda*

jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Ke zrušení rozhodnutí bude třeba přistoupit i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění rozhodnutí.

106. Správní orgán I. stupně uvedl, že žalobce jako provozovatel motorového vozidla v rozporu s ust. § 10 silničního zákona nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Dále ale uvedl, že porušení pravidel silničního provozu vozidlem spočívající v neoprávněném zastavení a stání, tedy porušení povinností dle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, bylo zjištěno na pozemní komunikaci Merhautova 90 v Brně dne 5. 8. 2015 ve 21:25 hod. Uvedeným se žalobce měl dopustit správního deliktu dle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu.
107. V nyní posuzované situaci je ve výroku prvostupňového rozhodnutí uvedeno jednak ust. § 10 zákona o silničním provozu a zároveň i ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, přičemž je zde uvedeno ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu.
108. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí je uvedena norma, která měla být porušena řidičem motorového vozidla a je zde uvedena i norma, dle které by mohl být řidič sankcionován, zároveň je kromě právní kvalifikace jednání ve výroku popsáno místo, čas a způsob spáchání deliktního jednání a v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně jsou podrobně uvedeny důvody na to navazující. Uvedené žalobní námitky proto nejsou důvodné.
109. V další části žaloby zpochybňuje otázku objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla, tedy to, zda s ohledem na přijetí novely zákona o silničním provozu č. 183/2017 Sb., bylo znakem skutkové podstaty přestupku provozovatele vozidla i zavinění, neboť dle jeho názoru tato novela, která ukotvila objektivní odpovědnost provozovatele vozidla při spáchání přestupku, nabyla účinnosti až dne 13. 7. 2017. Pokud by v mezidobí od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 mělo být, jak tvrdí žalobce, znakem skutkové podstaty přestupku provozovatele vozidla dle ust. § 125f zákona o silničním provozu i zavinění, jednalo by se o úpravu pro žalobce příznivější, neboť jeho zavinění nebylo ze strany správních orgánů zkoumáno. Krajský soud shledal tuto námitku nedůvodnou.
110. Zákon o odpovědnosti za přestupky stejně jako zákon č. 183/2017 Sb., nabyl účinnosti dnem 1. 7. 2017. Počátek účinnosti byl na toto datum stanoven zákonodárcem, jak je patrné z příslušných ustanovení těchto zákonů. Zákon č. 183/2017 Sb. byl vyhlášen ve Sbírce zákonů dne 28. 6. 2017, legisvakancí lhůta byla zákonodárcem stanovena kratší, než obvyklých 15 dnů. Dle znění důvodné zprávy byla účinnost stanovena shodně jako účinnost zákona o odpovědnosti za přestupky a zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích (dále jen „zákon č. 251/2016 Sb.“). Právě v souvislosti s přijetím těchto dvou zákonů byl předložen návrh zákona č. 183/2017 Sb. Ust. § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv, ve znění pozdějších předpisů (dále též zákona o Sbírce zákonů), sice větou první stanoví, že pokud není stanovena účinnost pozdější, nabývají právní předpisy účinnosti 15 dnem po vyhlášení, druhá věta téhož odstavce však umožňuje stanovit lhůtu kratší, vyžaduje-li to naléhavý obecný zájem, nejdříve však dnem vyhlášení zákona. Podmínka vyhlášení zákona před nabytím účinnosti byla v případě zákona č. 183/2017 Sb. splněna. Není na soudu, aby zkoumal, zda důvody, pro které zákonodárce stanovil dřívější počátek účinnosti uvedeného zákona, byly ve smyslu § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb. o Sbírce zákonů skutečně dány. V této otázce se shodně vyjádřil již Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 4. 2018, č. j. 8As 201/2017-39. V uvedeném rozsudku i v předchozích rozsudcích ze dne 2. 10. 2017, č. j. 3As 266/2016-28, či ze dne 22. 11. 2017, č. j. 1As 305/2017-32, Nejvyšší správní soud jednoznačně vycházel z toho, že zákon č. 183/2017 Sb. nabyl účinnosti dne 1. 7. 2017. Lze tedy uzavřít, že odpovědnost za správní delikt

provozovatele motorového vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu ve znění do 30. 6. 2017 byla koncipována jako objektivní, a rovněž k přestupku provozovatele vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu není s účinností od 1. 7. 2017 dle § 125f odst. 3 uvedeného zákona vyžadováno zavinění. Pozdější právní úprava tak nebyla pro žalobce příznivější, a to ostatně nejen v otázce zavinění, ale v žádném směru (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2017, č. j. 1As 305/2017-32). Z tohoto pohledu jsou proto žalobcem zmiňované okolnosti týkající se předání vozidla řidiči, který se s vozidlem měl dopustit přestupkového jednání, při posouzení odpovědnosti za porušení povinnosti stanovené v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nerozhodné.

111. K této námitce krajský soud uzavírá, že zákon o odpovědnosti za přestupky č. 250/2016 Sb. i zákon č. 183/2017 Sb. nabyly účinnosti dne 1. 7. 2017. Není důvod pro aplikaci pro žalobce příznivější úpravy, podle které mělo být zkoumáno zavinění provozovatele vozidla, neboť taková úprava nikdy účinná nebyla.

112. V této souvislosti je s ohledem na trvalou objektivní odpovědnost žalobce zcela bezvýznamné tvrzení žalobce, že odmítá, že by údajný správní delikt zavinil, neboť učinil vše fakticky možné k tomu, aby porušení silničního zákona jeho vozidlem přešel.

113. V neposlední řadě žalobce namítá absenci ustanovení ohledně sankce ve výroku, dle kterého bylo rozhodováno, neboť odkaz na § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu je naprosto irelevantní, když určuje, že „*K odpovědnosti fyzické osoby za přestupek podle odst. 1 se vyžaduje zavinění*“. I když v mezidobí došlo ke změně zákona o silničním provozu, mělo žalovaným dojít k úpravě výroku rozhodnutí, zejména také s odkazem na § 2 odst. 6 zákona o odpovědnosti za přestupky. Dále je poukazováno na to, že výrok rozhodnutí neobsahuje konkrétní ustanovení o sankci, a proto nelze dojít k závěru, na jaké hranici se sankce pohybuje, či ji lze v uvedené výši vůbec uložit. § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu ve znění do 30. 6. 2017 stanovil, že „*Za správní delikt podle odst. 1 se uloží pokuta. Při určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10.000 Kč*“. Zákon č. 183/2017 Sb., který novelizoval předešlé znění, v bodě 40 stanovil, že „*V § 125f se za odstavec 2 vkládá nový odstavec 3, který zní: „(3) K odpovědnosti fyzické osoby za přestupek podle odst. 1 se nevyžaduje zavinění“. Dosavadní odstavec 3 až 5 se označují jako odstavec 4 až 6*“. Tuto změnu žalovaný reflektoval závěrem svého rozhodnutí, když rozebíral otázku aplikovatelnosti znění na daný případ. Došel k závěru, že v souladu s § 112 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky je druh a výměra správního trestu v obou předmětných zněních stejná, a proto se použije dosavadní úprava. Sám žalobce si je dle žaloby této změny také vědom, takže jeho závěr o tom, že odkaz na § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu je irelevantní, je lichým. Žalovaný správně zhodnotil obě dvě úpravy, jelikož jsou v otázce druhu a výměry sankce totožné, použije se úprava do 30. 6. 2017. Žalobce nemůže mít žádných pochyb o stanovené sankci, když se její úprava nijak nezměnila a zůstala stále stejná.

114. Ust. § 2 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky stanovuje, že odpovědnost za přestupek se posuzuje podle zákona účinného v době spáchání přestupku; podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, je-li to pro pachatele příznivější. Odst. 6 téhož zákona určuje, že pachateli lze uložit vždy jen takový druh správního trestu, který dovoluje uložit zákon účinný v době, kdy se o přestupku rozhoduje.

115. K § 2 odst. 6 zákona o odpovědnosti za přestupky zákonodárce v důvodné zprávě uvedl: „*Pachateli lze uložit pouze takový druh správního trestu, který dovoluje uložit zákon účinný v době, kdy se o přestupku rozhoduje. Správní trest se ukládá podle zákona účinného v době spáchání přestupku, ale uložit lze pouze takový druh správního trestu, jehož uložení dovoluje zákon účinný v době rozhodování o tomto přestupku. Toto ustanovení je výjimkou ze zásady vyjádřené v předchozím ustanovení, podle kterého se zásadně posuzuje trestnost činu podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán, i ze zásady, že dřívějšího nebo nového zákona má být užito jako celku.*

Důvodem takovéto právní úpravy je to, aby nevznikaly problémy s výkonem správního trestu, který by již účinný zákon neobsahoval“.

116. Účelu zákona bylo postupem žalovaného naprosto vyhověno, neboť posouzením úprav dospěl správně k závěru, že daný trest lze uložit a vykonat i za nové úpravy. Žádná z úprav není pro pachatele příznivější, a proto musí být užitá úprava ve znění do 30. 6. 2017.
117. Dále žalobce namítal, že žalovaný nepřihlédl, nezabýval se tím, zda jsou splněny podmínky pro mimořádné snížení výměry pokuty dle § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky. Ani tuto námitku neshledal krajský soud důvodnou.
118. V souvislosti s aplikací § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky krajský soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2018, č. j. 4As 96/2018-45. „(...) *Zákonodárce nekoncepoval institut mimořádného snížení výměry pokuty jako institut návrhový, a je proto povinností správního orgánu zvážit, zda jsou dány důvody k postupu podle tohoto ustanovení. Tím totiž dojde k naplnění zásady zákonnosti trestání a zásady individualizace sankce. Zároveň však je třeba uvést, že se jedná o mimořádný institut, a není proto i s přihlédnutím k zásadě procesní ekonomie na místě po správních orgánech požadovat, aby v každém jednotlivém případě v odůvodnění rozhodnutí uváděly důvody, pro které neshledaly důvody pro aplikaci tohoto institutu (...). Právní úpravu obsaženou v § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky o mimořádném snížení výměry pokuty za přestupek by bylo v zásadě možné považovat za ustanovení, které je pro pachatele příznivější, než dříve platná právní úprava, která uložení pokuty pod dolní hranici sazby stanovené zákonem neumožňovala“.* V citovaném úryvku z judikátu Nejvyššího správního soudu je jednoznačně řečeno, že ačkoli musí správní orgány z moci úřední zvažovat aplikaci mimořádného snížení pokuty podle § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky, nejsou již povinny v odůvodnění rozhodnutí poznamenávat, z jakého důvodu nepřistoupily k aplikaci institutu mimořádného snížení pokuty.
119. Ust. § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky stanoví, že pokutu lze uložit v částce nižší, než je zákonem stanovená dolní hranice sazby pokuty, jestliže a) vzhledem k okolnostem případu a osobě pachatele lze důvodně očekávat, že i tak lze jeho nápravy dosáhnout, b) je pokuta ukládána za pokus přestupku, c) pokuta uložená v rámci zákonem stanovené dolní hranice sazby by byla vzhledem k poměrům pachatele nepřiměřeně přísná, nebo d) pachatel spáchal přestupek, aby odvrátil útok nebo jiné nebezpečí, aniž byly zcela naplněny podmínky nutné obrany nebo krajní nouze, nebo překročil meze jiného okolnosti vylučující protiprávnost.
120. Předmětné ustanovení umožňuje mimořádně snížit výši pokuty pod dolní hranici stanovenou zákonem, jestliže by nejnižší možná výše pokuty stanovená zákonem byla i přesto v konkrétním případě nepřiměřeně přísná a zároveň musí být splněny podmínky pro využití jiných institutů.
121. K tvrzení žalobce, že samotná délka vedení řízení nasvědčuje tomu, že by aplikace § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky byla případná, se však zdejší soud nepřiklonil. Skutečnost, že žalobce spáchal přestupek provozovatele vozidla pouze na principu objektivní odpovědnosti, aniž by mohl jednání či pohnutky řidiče ovlivnit, nelze bez dalšího považovat za relevantní důvody ke snížení pokuty pod zákonem stanovenou hranici, ale za standardní skutkové okolnosti, které jsou zákonem o provozu na pozemních komunikacích jako přestupek provozovatele vozidla postihovány. V řízení pak nevyšly najevo žádné skutečnosti, které by odůvodňovaly mimořádné snížení pokuty z jiných důvodů stanovených v § 44 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky.

122. Krajský soud odkazuje na vypořádání se Krajského soudu v Brně s námitkou neaplikace § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky v rozsudku ze dne 27. 2. 2019, č. j. 73A 1/2018-32: „V žalobě uváděné skutečnosti (nekonstatování přitěžujících okolností, preventivní charakter sankce, uložení sankce na spodní hranici) samy o sobě podle názoru soudu nenaplní důvody pro mimořádné snížení pokuty pod spodní hranici (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2018, č. j. 4As 114/2018-49). Bylo by možné uvažovat toliko o aplikaci § 44 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky, neboť z obsahu správního a soudního spisu je jasné patrná procesní strategie založená na obstrukcích a vyhýbání se odpovědnosti za přestupek, resp. správní delikt. Krajský soud má proto za to, že žalovaný resp. správní orgán I. stupně nepochybil, když k mimořádnému snížení výše sankce nepřistoupil a toto své rozhodnutí více nerozváděl“.
123. Co se týče námítky vymezení místa spáchání přestupku ve výroku prvostupňového rozhodnutí, poukazuje krajský soud na usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2002, č. j. 2As 34/2006-73, v němž Nejvyšší správní soud uvedl v první „právní větě“, že „výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popř. i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným“.
124. Z výrokové části prvostupňového rozhodnutí je patrný popis uvedení místa, dne a času a způsobu spáchání (neoprávněné zastavení a stání, nezajistil dodržování povinností řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích).
125. Zdejší soud v rozhodnutí ze dne 8. 6. 2017, č. j. 30A 110/2016-30 uvedl: „Otázku řádného popisu skutku tak nelze posuzovat jako hodnotu samu o sobě, ale především v návaznosti na jeho praktickou relevanci, tj. zejména relevanci pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek (zásadu ne bis in idem), pro vyloučení překážky věci rozhodnuté. Současně nelze jednotlivé části vymezení skutku (místo, čas a způsob) hodnotit nezávisle na sobě. Popis skutku je totiž vymezen místem, časem a způsobem jeho spáchání současně. Podle názoru krajského soudu popis skutku v nyní projednávané věci nároky kladené judikaturou splňuje. Způsob spáchání správního deliktu totiž společně se zcela konkrétním časem a místem spáchání přestupku vymezuje skutek (resp. přestupek nezjištěného řidiče) tak, aby nemohl být zaměněn s jiným skutkem“.
126. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí je konkretizováno, o jaké nedovolené zastavení a stání se jedná, tj. že šlo o zastavení a stání vozidla. Nemohou tedy vyvstat pochybnosti o tom, která všechna ustanovení tvoří porušenou právní normu. Stejně tak dle soudu je jasné vymezeno místo, kde bylo vozidlo zastaveno a stálo – v Brně na ulici Merhautova 90, v místě, kde to zákon nepřipouští. Podle názoru soudu je popis protiprávního jednání dostatečně určitý a nezaměnitelný a žalobní námitka není důvodná.
127. Dále žalobce namítal, že odpovědnost za spáchání delikt zanikla. Správní orgány měly aplikovat ustanovení o prekluzi podle zákona o odpovědnosti za přestupky, podle něhož promlčecí doba činí jeden rok. Právní skutečností, kterou došlo k přerušení promlčecí doby, bylo vydání rozhodnutí o přestupku. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně vydané dne 28. 3. 2018 bylo vydáno rok po uplynutí odpovědnosti za přestupek (promlčecí doba dle § 31 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky počíná běžet dnem následujícím po dni spáchání přestupku). Stěžejní otázkou je, zda na správní delikt (nyní přestupek) provozovatele vozidla aplikovat § 29 a násl. zákona o odpovědnosti za přestupky a dostat zásady použití nové, pro pachatele příznivější právní úpravy.
128. Napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 19. 7. 2018, doručeno bylo téhož dne, pravomocným se tedy stalo po účinnosti nového přestupkového zákona. Jak již krajský soud shora uvedl, ke dni 1. 7. 2017 nabyly účinnosti zákony – zákon o odpovědnosti za přestupky a zákon č. 183/2017 Sb. Druhý z uvedených zákonů měl přitom zásadní dopad i na § 125e a § 125f zákona o

silničním provozu, kdy v případě ust. § 125e vypustil mimo jiné ustanovení týkající se lhůt pro zánik odpovědnosti pachatele, a § 125f modifikoval v tom směru, že již nehovoří o právnické nebo fyzické osobě a správním deliktu, ale o provozovateli vozidla a přestupku. Skutková podstata přestupku provozovatele vozidla však zůstala totožná, včetně zachování objektivní odpovědnosti nepodnikající fyzické osoby a možné sankce.

129. Dle § 29 písm. a) ve spojení s § 30 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky odpovědnost za přestupek zaniká uplynutím promlčecí doby, která činí jeden rok. Promlčecí doba počíná běžet dnem následujícím po dni spáchání přestupku a přerušuje se, mimo jiné oznámením o zahájení řízení o přestupku a vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným (přerušením promlčecí doby počíná promlčecí doba nová). Do promlčecí doby se nezapočítává doba, po kterou se o věci vedlo soudní řízení správní.

130. Na první pohled by se tak mohlo zdát, že je v důsledku změny právní úpravy a v duchu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod nutno aplikovat za užití zásady *analogia legis* příslušná ustanovení zákona o odpovědnosti za přestupky, která stanoví zánik odpovědnosti za přestupek po uplynutí promlčecí doby, která činí jeden rok.

131. Žalobce spáchal přestupek v době účinnosti úpravy, která stanovovala zánik odpovědnosti právnické osoby za správní delikt, jestliže o něm příslušný orgán nezahájil řízení do dvou let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do čtyř let ode dne, kdy byl spáchán. Právní úprava účinná v době rozhodování žalovaného a krajského soudu stanoví obecnou promlčecí lhůtu pro projednání přestupku (což zahrnuje i zahájení řízení) jednoletou. V případě aplikace obecné úpravy promlčecí doby u přestupků, i přes skutečnost, že se doba přerušila oznámením o zahájení řízení o přestupku a vydáním rozhodnutí, jímž byl žalobce uznán vinným, a do promlčecí doby se nezapočítává doba, po kterou se o věci vedlo soudní řízení správní, by v posuzované věci musel krajský soud přistoupit ke zrušení rozhodnutí, neboť by došlo k zániku odpovědnosti, neboť promlčecí doba jeden rok uplynula před samotným zahájením správního řízení (řízení zahájeno 15. 6. 2017). Nicméně právní úprava zániku odpovědnosti za přestupky účinná od 1. 7. 2017 se na posuzovanou věc neaplikuje, ani tato námitka proto není důvodná.

132. V této věci totiž nemá být užita analogie ve vztahu k § 29 a násl. zákona o přestupcích, nýbrž analogie ke lhůtě pro zánik odpovědnosti za správní delikt podle silničního zákona. Jinak řečeno, je nutno posuzovat novější právní úpravu zániku trestnosti správního deliktu a následně přestupku provozovatele vozidla pouze v rámci zákona o silničním provozu. I Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2. 10. 2017 k tomuto uvedl, že „není ani z věcných důvodů namístě, aby pachatel tohoto speciálního správního deliktu (byť je jím fyzická osoba nepodnikající) svědčila kratší lhůta pro zánik odpovědnosti ve smyslu § 20 odst. 1 přestupkového zákona. Popíralo by to totiž samotnou konstrukci tohoto typu deliktu a jeho subsidiární povahu [...] [p]oužití lhůty pro zánik odpovědnosti za správní delikty právnických a podnikajících fyzických osob (dvouleté subjektivní, nanejvýš však čtyřleté od spáchání) není v neprospěch žalobce, protože jinak by jeho odpovědnost nebyla časově ohraničena vůbec, což je představa nepřijatelná. Byť se v nyní projednávané věci krajský soud, na rozdíl od Nejvyššího správního soudu v citovaném rozhodnutí, nezabývá otázkou přestupku fyzické osoby, lze citovaný závěr Nejvyššího správního soudu vztáhnout také na případ, kdy nová právní úprava neobsahuje explicitně vymezenou lhůtu pro zánik odpovědnosti za přestupek provozovatele vozidla, jak je tomu v nyní projednávané věci.

133. Navíc zákon o odpovědnosti za přestupky o přechodných ustanoveních v § 112 odst. 2, mimo jiné uvádí, že ustanovení dosavadních zákonů o lhůtách pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nepoužijí. Odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.

134. Vzhledem k tomuto ustanovení a skutečnosti, že nová úprava není pro žalobce příznivější, neboť doba, po kterou lze čin stíhat, nepatří mezi aspekty, které jsou zkoumány při hodnocení příznivosti nové právní úpravy, se § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu ve znění účinném do 30. 6. 2017 uplatní vůči jednání žalobce i po vstupu zákona o odpovědnosti za přestupky a souvisejících zákonů v účinnost. K zániku odpovědnosti žalobce proto nedošlo, neboť řízení bylo zahájeno ve lhůtě dvou let ode dne, kdy se správní orgán o spáchání tehdy správního deliktu dozvěděl (dozvěděl se 2. 12. 2015, řízení bylo zahájeno 15. 6. 2017).
135. Další žalobní námitka spočívala v tom, že žalobce namítal absenci zjištění formy zavinění řidiče. Uvedl, že správní orgány nepostavily najisto, ani netvrdily, že by protiprávní jednání řidiče bylo zaviněné. Znakem přestupku je pak i jeho zavinění. Není-li však odůvodněno a postaveno najisto zavinění, jde o nezákonné rozhodnutí, neboť nelze činit jednoznačný závěr, že jde o jednání vykazující znaky přestupku.
136. Ani s touto žalobní námitkou soud nesouhlasí, zcela v tomto smyslu odkazuje na vyjádření žalovaného k žalobě ze dne 17. 10. 2018 pod bodem l), s nímž se soud ztotožňuje.
137. K poslední žalobní námitce týkající se anonymizace rozhodnutí zdejší soud odkazuje na vyslovený právní názor Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 118/2017-145, se kterým se ztotožňuje. Nejvyšší správní soud v citovaném usnesení uvedl, že zveřejňování a anonymizace rozhodnutí tohoto soudu se řídí § 39 Směrnice č. 9/2011, Kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu, účinné od 1. 1. 2012. Podle odst. 1 písm. a) citovaného ustanovení anonymizaci podléhá u fyzických osob jméno, příjmení, bydliště, datum narození, rodné číslo, citlivé údaje podle zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, jakož i veškeré další údaje, podle nichž by bylo fyzickou osobu možno identifikovat. Z uvedeného plyne, že jméno ani adresa žalobce nejsou v anonymizované verzi rozhodnutí zveřejňovány. Iniciály žalobce nejsou podle zdejšího soudu v daném případě údajem, podle kterého by bylo možné žalobce identifikovat, a proto není důvodu, aby nebyly zveřejněny. Ve vztahu ke zveřejnění údajů o advokátovi lze odkázat na odst. 3 citovaného ustanovení, podle kterého anonymizaci zejména nepodléhají: b) údaje o právnických osobách soukromého nebo veřejného práva; jména a příjmení členů jejich statutárních orgánů (odstraní se pouze případné údaje soukromého charakteru vztahující se k těmto osobám), d) jména a příjmení zástupců účastníků řízení a zástupců osob zúčastněných na řízení, vyjma jmen a příjmení zákonných zástupců a obecných zmocněnců, e) jména a příjmení advokátů, státních zástupců, notářů, soudních exekutorů, znalců, tlumočníků a daňových poradců, nejsou-li účastníky řízení.
138. Jak již Nejvyšší správní soud uvedl např. v rozsudku ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9As 5/2012-29 (jakkoliv se rozsudek týkal poskytování informací, argumenty v něm vyslovené lze přiměřeně použít také v této věci), jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu. Pokud jsou uvedena v souvislosti s jeho působností, pro kterou byla do veřejně přístupného seznamu zapsána (zde v souvislosti s výkonem advokacie a zastupováním klienta před soudem), nejedná se bez dalšího o chráněné údaje, které by bylo nezbytné anonymizovat. Tím spíše takovým údajem nejsou iniciály advokáta a jeho sídlo, které je již ze své povahy údajem veřejným. S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že způsob, jakým zdejší soud standardně zveřejňuje anonymizované verze svých rozhodnutí, neporušuje ani v této věci právo na ochranu osobních údajů či soukromí žalobce anebo Mgr. V. V. Pokud se Mgr. V. V. cítí být „sekundárně viktimizován“, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojovat se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka řízení.
139. Krajský soud na základě shora provedeného posouzení žalobních námitek dospěl k závěru, že tyto nejsou důvodné, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

140. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 8. ledna 2020

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně